

Hastane Odasında Tek Başıma

Didem'in kedisi, kızım yatağıma çıkmış yanaklarımı yalıyordu. Acıktığında hep böyle yapardı. Beni kendince öper ve yemeğini vermeme isterdi. Yatağımda doğrudum ve inanılmaz bir şaşkınlık içinde çevreme baktım. Bu düş neyin nesiydi? İnanılmaz güzellikteydi ama bir düştü işte. Sigmund Freud "Düşler bilinçaltının dışı vurumudur" der. Düşündüm. Bu hangi bilinçaltı gerçeğimin dışı vurumuydu acaba? Sonra yavaş yavaş sisler dağıldı. 1949 yılındaydım. Talas Amerikan Orta Okulunun ikinci sınıfındaydım. Bir gün durup dururken kusmaya başladım. Öğlene dek hiç durmadan kustum. Arkadaşlar beni revire götürüp Doktor Nute'a haber verdiler.

Dr. Nute akıl almaz bir özveri abidesiydi. Yaşı o zamanlar yetmiş olmalıydı. Okulun öğrencilerine baktığı gibi Talas'tan ve Talas'ın köylerinden gelen hastalara da bakardı. Para almazdı. Kış aylarında atına atlar köylere giderdi. Talas'ın o zemheri soğuşunda ve yerde bir metreyi aşkın karın olduğu bir günde Dr. Nute'u atının sırtında ama atının karnı karların içinde kaybolarak ve atını zorla yürüterek bir köye gidişini gördüğümde donup kalmıştım. Müthiş bir adamdı. Yanında Miss Barbara Bird adında henüz yirmilerinde sarışın, mavi gözlü bir hemşire vardı. Bird, o Hollywood yıldızı güzelliği ile Talas'a nasıl düşmüştü hiç anlamamıştık. Barbara gerçekten o kadar güzel miydi? Yoksa ergenlik yıllarındaki öğrencilerin gözünde büyüttükleri birisi miydi? Bilmiyorum ama bildiğim hepimiz gizli gizli Barbara'ya âşıkıktık.. Onu yakından görebilmek, elinin bedenimize dokunuşunu hissedebilmek için az mı tebeşir yuttuk ateşimiz çıksın diye.

Dr. Nute kanımı aldı ve hemen tahlil etti. Kanda yüksek iltihap varmış. Beni muayene etti ve "Senin apandistin patlamak üzere seni hemen Kayseri Devlet Hastanesi'ne yetiştirmemiz gerek" dedi. Beni okulun kamyoneti "Tarzan"a bindirdi. Yanıma Barbara oturdu. Sevinçten uçuyordum. Kayseri'ye dek Barbara'nın koluna bacağına dokunarak gidecektim. Aklımda apandisit değil, yalnızca Barbara vardı.

Dr. Nute ve Barbara hastanenin başhekimisi ile konuşup beni orada bıraktılar ve "Yarın sabah ameliyat olacaksın. Biz sonra seni görmeye geleceğiz" dediler.

Koca hastanede tek başıma kaldım. Ameliyatın ne olduğunu bilmiyorum. Şaşkındım. Beni bir odaya götürdüler. Soydular. Bir doktor geldi ve "Sabahı beklemeden seni şimdi ameliyat edeceğiz" dedi.

Bir sedyeyle beni ameliyat odasına götürüp bir masaya yatırdılar. Birisi burnuma bir şey yaklaştırdı ve "Say" dedi. Kaça kadar saydım bilemiyorum.

Gözlerimi açtığımda akşam olmuştu ve ben iki kişilik bir odadaydım. Öteki yatakta yatan genç birisiydi ve anladığım kadarıyla o da bacağından ameliyat olmuştu. Onun başı kalabalıktı. Benim yanımda kimse yoktu.

Yalnız kalmanın acısı ile ilk kez sanırım Kayseri'de o hastane odasında tanıştım.

İki gün yanıma hiç kimse uğramadı. O genç çocuk ve yakınları benimle ilgilenmeye çalıştı. Çocuk Harbiye öğrencisiymiş. Subay olacakmış. Dolaşmaya başladığı zaman "Ey gözlerinin rengi kadar kalbi güzel kız" diye bir şarkı söylerdi. Yanık bir sesi vardı. O şarkıyı ne zaman duysam içimi tarifsiz bir keder kaplar. Ağlamak isterim. O çocuğun ne olduğunu hep merak etmişimdir. Acaba subay oldu mu? Kayseri hastanesini ve beni acaba hiç aklına getiriyor muydu?

İki gün sonra Dr. Nute Barbara ile geldi. Barbara yaramın pansumanını yaptı. Elleri ne kadar yumuşak ve ne kadar sıcaktı. Okuldan mezun olduğumuzda en çok Barbara'dan ayrıldığımızı üzüldük. O bizim ilk aşkıydı. Zaten onunki gibi bir aşk bir daha yaşantımıza hiç doğmadı. Barbara'yı bir daha hiç birimiz göremedik. Yıllar sonra onun ABD'de Demokrat Parti kongre üyeliğine aday olduğunu ama seçilemediğini öğrendim.

Eminim, Talas'ta 1947-1950 yılları arasında okuyan çocukların tümü Barbara ile bir odada tek başına kalabilmek için sağ kollarını omuz başlarından feda ederdi. İnanın, Barbara, onun için akıtılacak her damla kana değerdi. Bazen onunla birlikte dinlediğimiz, söylediğimiz o Talas şarkılarını filmlerde fon müziği olarak dinliyorum ve elimde olmadan ağlıyorum."

Selamlar

Engin Ünsal